

RĂSFOIEȘTE-MĂ, CU DRAG!

LARISA BĂLAN

A pășit cu tălpi de piatră arsă,
Peste suflete de gheață,
A dansat pe suntele albe
Ale lunii pline-n noapte...

Urlau lupii cu voci surde,
Mute și oarbe, cu zâmbete ude,
Când i-a privit cu ochi de sticlă,
Și i-a sărutat fără de frică...

S-a scuturat de pene grele,
Și-n urm-a secerat cu ele,
Inimi plantate și coapte,
Sub ale amăgirii șoapte...

Râdea în hohot tragic,
Și te-amăgea cu-n cântec magic
Și te-atrăgea pe a stelelor coardă,
Ca mai apoi să sufle, să te piardă...

Sub diadema din cristalul vieții,
Se stinge în puterea dimineții,
Își lasă aripa să cadă, să lovească,
Să-ți spargă a iubirii mască...

A tresărit când s-a simțit goală,
Când nu-și găsea cuvintele: o coală,
Când nu-și simțea poetul,
Când i-a fugit epitetul...

Deschide ochii cu pleoapele închise!
Escaladează-i muntele de vise!
Las-o să vibreze sub condei!
Alunecă-ți versul pe umărul ei!

...Dar te-ai tăiat în fila-i d-aconit,
A murmurat și s-a oprit...